

Αυτά που προσφέρει η υπάρχουσα δυναμική του κινήματος ενάντια στον εργασιακό νόμο

Ο νέος εφιάλτης που ανησυχεί την αστική τάξη: ο (όρθιος) [1] αντικαπιταλισμός

Οι νεο-φιλελεύθεροι ανησυχούν. Το πρόβλημά τους δεν είναι τόσο ότι η προοπτική της γενικής απεργίας μπαίνει άμεσα στην ημερήσια διάταξη, όσο το ότι υπάρχει, πλέον, μια συσπείρωση του θυμού. Ο θυμός αυτός απλώνεται παντού: στην εναντίωση στον Εργασιακό Νόμο -στο πλαίσιο αυτής της τρίτης ημέρας απεργίας- με την εξέτασή του από το κοινοβούλιο να αρχίζει στις 3 Μαΐου, στην αγανάκτηση των εποχιακά εργαζόμενων στον τομέα του θεάματος, που απειλούνται από τα νέα μέτρα σχετικά με τις επιδοτήσεις των ανέργων, στους αγρότες που λυγίζουν κάτω από τις πιέσεις των τραπεζών. Αυτό το περίσσειμα θυμού μοιάζει να μας εισάγει σε μια προ-επαναστατική κατάσταση.

του **Juan Chingo**

[Révolution Permanente](#), 28/4/2016

μετάφραση από την [Άλκηστη Πρέπη](#)

Μια σπίθα θα ήταν αρκετή για να ενώσει όλη την οργή και να επιτρέψει την συνειδητή κατασκευή ενός συσχετισμού δυνάμεων, δηλαδή την προετοιμασία της πολιτικής γενικής απεργίας, με τέτοιο τρόπο ώστε η τεράστια δραστηριότητα των πιο προωθημένων τομέων του σημερινού κινήματος να μπορέσει να παρασύρει και να εμπνεύσει εμπιστοσύνη στις μάζες που ακόμα δεν τολμούν να ενταχθούν στις κινητοποιήσεις.

Μήπως, τελικά, δούμε αυτές τις διαδικασίες να πραγματοποιούνται αυτόν τον Μάη; Φυσικά, κανείς δεν γνωρίζει. Αυτό που ωστόσο μοιάζει σίγουρο, είναι πως υπάρχουν αρκετές μετατροπές στο συντονισμό της κατάστασης μακροπρόθεσμα, που αυτή τη στιγμή διακυβεύονται στη Γαλλία. Εάν η συγκεκριμένη κατάσταση δεν αποκρυσταλλωθεί όταν χρειαστεί να εξελιχθεί η κατάσταση, τότε, είναι πολύ πιθανό ο Μάης του 68 ή ο Δεκέμβρης του 95 να μοιάζουν, συγκριτικά, με απλούς περιπάτους για την αστική τάξη. Η σημερινή κοινωνική και πολιτική πόλωση στη Γαλλία, είναι απείρως πιο έντονη σε σχέση με τα δύο παραπάνω επεισόδια ταξικής πάλης. Αυτό που ανησυχεί τους γάλλους νεοφιλελεύθερους, είναι πως μετά από πολλά χρόνια όπου η ΤΙΝΑ έμοιαζε να κυριαρχεί - αυτή η θατσερική έκφραση σύμφωνα με την οποία "δεν υπάρχει εναλλακτική" ("There Is No Alternative") -, το σημερινό κίνημα ενάντια στον Εργασιακό Νόμο, διευρυμένο από το φαινόμενο των Ολονυκτιών, αρχίζει να αμφισβητεί αυτή την κυρίαρχη σκέψη, ακόμη περισσότερο σε μια περίοδο όπου η οικονομική κρίση, η μείωση της ανταγωνιστικότητας και η βιομηχανική παρακμή στη Γαλλία οδηγούν τους υποψήφιους της δεξιάς για τις προεδρικές εκλογές του 2017 να ξανααναζητήσουν τη Θάτσερ.

Το αρκτικόλεξο ΤΙΝΑ σήμαινε, για τους βρετανούς "τόρις", πως η αγορά, το καπιταλιστικό σύστημα και η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση ήταν αναγκαία και ωφέλιμα φαινόμενα και πως οποιοδήποτε καθεστώς δεν τα υιοθετούσε ήταν καταδικασμένο στην αποτυχία. Το μήνυμα αυτό τελικά ηγεμόνευσε, σχεδόν κυριάρχησε αυταρχικά, μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ και την αποτυχία του πειράματος του σταλινικού "υπαρκτού σοσιαλισμού". Στο κείμενό του που τιτλοφορείται "Ολονυκτία: εφιάλτης για όλους", ο αρθρογράφος της *L'Opinion*, πρώην ιδιοκτήτης του φιλο-εργοδοσιακού περιοδικού Challenges, περιγράφει, έκπληκτος, μια ολόκληρη σειρά αιτημάτων που μπόρεσαν να σταχυολογηθούν στην Πλατεία Ρεπουμπλικ του τελευταίου καιρού, όπως την "25ωρη εβδομάδα" ή ακόμη την "κατάργηση των ενοικίων". *"Η επεξεργασία εννοιών τόσο τραγικά συμβολικών όπως 'η απαλλοτρίωση των μεγάλων περιουσιών και η κατάργηση της ιδιοκτησίας των παραγωγικών και ανταλλακτικών μέσων' αποκαλύπτει την ύπαρξη ενός τεράστιου κινδύνου"*, υπογραμμίζει ο Nicolas Beytout. Και καταλήγει, ανήσυχος: *"η κυβέρνηση, μέχρι τώρα, έβλεπε αυτό το μπάχαλο με έναν πολιτικο-ρομαντικό τρόπο. Εν μέσω κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, ανέχτηκε αρκετά βίαια επεισόδια. Όταν όμως τα συνδικάτα σκέφτονται να συνεργαστούν με ακτιβιστές με ιδέες προηγούμενων αιώνων, είναι πια καιρός να βάλουμε ένα τέλος πριν το γλυκό όνειρο ορισμένων γίνει ο εφιάλτης όλων μας"*.

Αυτό που φοβάται ο συγκεκριμένος ιδιοκτήτης εφημερίδας, που έχει άμεσες σχέσεις με όλη την εργοδοσία, είναι πως η κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι εκμεταλλεζόμενες και καταπιεσμένες τάξεις, χωρίς προοπτικές και ελπίδα, μπορεί, πλέον, να αντιστραφεί. Αυτό

που φοβάται είναι, στην πραγματικότητα, το ότι μπορούμε να φανταστούμε έναν άλλο κόσμο, διαφορετικό από “τον Εργασιακό Νόμο και τον κόσμο του”, και άρα μπορούμε και να τον πραγματοποιήσουμε. Δεν πρόκειται για έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο, όπως αυτόν που πρότεινε το πιο μετριοπαθές τμήμα του αντικαπιταλιστικού κινήματος και του Φόρουμ του Porto Alegre. Και αυτός ακριβώς είναι ο κίνδυνος που βλέπει ο Beytout, όταν μιλάμε για απαλλοτρίωση, δηλαδή για συγκεκριμένους στόχους, αλλά και για τρόπους μέσω των οποίων θα πετύχουμε αυτούς τους στόχους, συγκεκριμένα με τη συμπόρευση του κινήματος με τους εργαζόμενους, όταν μιλάμε για γενική απεργία.

Από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 και μέχρι την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα, η Γαλλία, όπως και η Ιταλία, βρίσκονταν στην πρωτοπορία της ταξικής πάλης. Στην περίπτωση του εξαγώνου [της Γαλλίας], η απεργία του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1995 άλλαξε την κατάσταση, που έως τότε έβλεπε θετικά τον νεοφιλελευθερισμό, γεννώντας μια αντι-νεοφιλελεύθερη πολιτική σκέψη αλλά και νέων κινήματων, που στη συνέχεια φάνηκαν αδύναμα απέναντι στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και την καπιταλιστική λιτότητα, που ενδυναμώθηκε από την κρίση του 2007-08. Σήμερα, το κίνημα της ταξικής πάλης στη Γαλλία δυσκολεύεται ακόμα να ξεπεράσει τα προβλήματα που σχετίζονται με την πραγμάτωση της γενικής απεργίας από την εργατική και φοιτητική πρωτοπορία. Παρόλα αυτά, οι εργάτες και οι νέοι φάνηκαν εξαιρετικά τολμηροί, σε επίπεδο ιδεών, δείχνοντας τις ιδιαιτερότητές τους σε σχέση με το Κίνημα των Αγανακτισμένων ή το Occupy Wall Street. Σε αντίθεση με τα δύο παραπάνω παραδείγματα, αυτό που γεννιέται σήμερα είναι μια νέα αντικαπιταλιστική συνείδηση, που οικοδομείται από μια πλατιά πρωτοπορία, και θα μπορούσε να εξελιχθεί σε μια παντιέρα ενότητας και κοινών αγώνων. Όλα αυτά, στρατηγικά, είναι πολύ πιο επικίνδυνα, για την αστική τάξη, απ’ό,τι μια απλή νίκη των αιτημάτων μας, παρόλο που το αποτέλεσμα του αγώνα ενάντια στον Εργασιακό Νόμο θα μπορούσε να επιταχύνει ή να επιβραδύνει αυτή την πολιτική αποκρυστάλλωση. Όσο περισσότερο ωριμάζουν αυτές οι ιδέες, τόσο περισσότερο θα κερδίζουν έδαφος στους κόλπους των φοιτητών και της ριζοσπαστικής νεολαίας, οι οποίοι, με τη σειρά τους, θα τους μεταδώσουν στους εργαζόμενους, και η κατάσταση θα γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη για της εξουσία της αστικής τάξης. Ακριβώς για αυτό τον λόγο, ο αρθρογράφος της *L’Opinion* καλεί στην τερματισμό των Ολονυκτιών. Αυτό που τον ανησυχεί είναι το εν τη γεννέσει του αντικαπιταλιστικό φάντασμα.

[1] λογοπαίγνιο με την Ολονυκτία (*Nuit Debout*), που κατά λέξη σημαίνει όρθια νύκτα